



Warszawa, 10.04.2021

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

VII.501.311.2021.PKR

**Sąd Apelacyjny w Warszawie
I Wydział Cywilny**

Powódka:

Ewa Siedlecka

(adres w aktach sprawy)

reprezentowana przez:

r.pr. Macieja Dudka

Kancelaria LSW

Leśnodorski Ślusarek i Wspólnicy

(adres w aktach sprawy)

Pozwany:

Skarb Państwa – Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

Komendant Główny Policji

reprezentowani przez:

Prokuratorę Generalną Rzeczypospolitej Polskiej

(adres w aktach sprawy)

Dotyczy: sygn. akt. I ACa 3689/24

Pismo procesowe Rzecznika Praw Obywatelskich

Działając na podstawie art. 14 pkt 4 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2024 r. poz. 1264 ze zm., dalej jako: ustawa o Rzeczniku) w związku z art. 60 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1568 ze zm.), przedstawiam swoje stanowisko w sprawie i wnoszę o skierowanie na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Uzasadnienie

I.

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt XXIV C 2032/20 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo Ewy Siedleckiej przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Komendanta Głównego Policji z udziałem Fundacji Panoptykon w Warszawie i Rzecznika Praw Obywatelskich o ochronę dóbr osobistych. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że powódka nie wykazała naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia oraz wyjaśnił, że prawo do informacji publicznej nie jest dobrem osobistym, ponieważ służy ochronie interesu publicznego, a nie prywatnego. Sąd Okręgowy stwierdził, że choć powódka nie ma dobra osobistego w postaci „prawa do informacji publicznej”, to posiada prawo dostępu do informacji o swoim życiu prywatnym. Jest to element prawa do prywatności, które stanowi dobro osobiste chronione przez ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071 ze zm.), Konstytucję RP oraz ustawę z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 1914). W konsekwencji sąd ocenił, że ewentualne naruszenia mogą dotyczyć dobra osobistego w postaci prywatności, a nie prawa do informacji publicznej.

Sąd Okręgowy zauważył, że art. 51 ust. 3 Konstytucji RP gwarantuje każdemu prawo dostępu do urzędowych dokumentów oraz danych na jego temat, a także możliwość żądania ich sprostowania lub usunięcia. Prawo to jest elementem szerszego dobra osobistego — prawa do prywatności, obejmującego tzw. autonomię informacyjną, czyli decydowanie o ujawnianiu i kontroli informacji o sobie. Sąd wskazał, że odmowa udostępnienia osobie informacji o danych zebranych w toku czynności operacyjno-

rozpoznawczych może naruszać jej prawo do prywatności, jeśli uniemożliwia kontrolę nad tymi informacjami. Naruszenie dóbr osobistych podlega ochronie tylko wtedy, gdy jest bezprawne — a to pozwany musi wykazać, że działał zgodnie z prawem i w granicach porządku prawnego. Jednocześnie sąd podał, że ustawy regulujące działania Policji, ABW i CBA przewidują, że kontrole operacyjne są niejawne, a osobie, wobec której były prowadzone, nie udostępnia się zgromadzonych materiałów. Prawa te są dodatkowo ograniczone przepisami o ochronie informacji niejawnych. W rezultacie obowiązujące przepisy wyłączają możliwość ujawnienia osobie danych dotyczących ewentualnej kontroli operacyjnej, nawet jeśli dotyczą jej życia prywatnego.

Sąd Okręgowy zauważył, że ze względu na obecne przepisy powódka nie ma możliwości ustalenia, czy była objęta kontrolą operacyjną, co uniemożliwia jej skuteczne dochodzenie roszczeń za naruszenie prywatności lub tajemnicy korespondencji i podkreślił, że regulacje ustawowe, które całkowicie wyłączają dostęp do materiałów zgromadzonych podczas kontroli lub nie przewidują udostępnienia ich po jej zakończeniu, mogą naruszać art. 51 ust. 3 w zw. z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 8 Europejskiej konwencji praw człowieka, ponieważ stwarzają ryzyko nadużyć ze strony służb.

Sąd Okręgowy przywołał stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2006 r. (sygn. akt S 2/06), zgodnie z którym ustawy nie mogą całkowicie wyłączać prawa dostępu do danych dotyczących osoby, a po zakończeniu kontroli powinna istnieć możliwość wglądu w materiały. Sąd I instancji wskazał przy tym, że obecne przepisy tego nie zapewniają, a kontrola sądowa czynności służb może być niewystarczająca i nie eliminuje ryzyka bezprawnych działań.

Sąd Okręgowy w konkluzji orzekł, że regulacje dotyczące kontroli operacyjnej mogą być niezgodne z Konstytucją RP, jednak sąd nie może w tym postępowaniu nakazać ujawnienia tych informacji powódce. W ocenie sądu, takie uprawnienie wymaga ingerencji ustawodawcy, który powinien stworzyć odpowiednią procedurę umożliwiającą dostęp do danych, a jednocześnie chroniącą bezpieczeństwo państwa i informacje niejawne. Sąd I instancji podsumował, że nie mając dostępu do tych informacji ani kompetencji do ustalania warunków ich ujawnienia, nie może udzielić ochrony w sposób żądany przez powódkę.

II.

Z uwagi na aktualność stanowiska Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawionego w piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2022 r. złożonym do Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIV C 2032/20, w niniejszym piśmie procesowym zostaną zaakcentowane nowe okoliczności, które mają znaczenie dla rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie *Pietrzak, Bychawska-Siniarska i inni przeciwko w Polsce*¹, w którym Trybunał wskazał na daleko idące wady polskiej regulacji dotyczących prowadzenia kontroli operacyjnej, obejmujące w istocie wszystkie etapy stosowania środków inwigilacyjnych, zarówno w fazie ich zarządzania, przeprowadzania, jak i postępowania ze zgromadzonym materiałem.

ETPC zwrócił uwagę, że możliwość stosowania inwigilacji odnosi się do szerokiego katalogu przestępstw, w tym stosunkowo drobnych. Wskazano, że zaskarżone przepisy nie określają treści zezwolenia na przechwycenie ani nie wymagają od sądu wydającego takie zezwolenie uzasadnienia swojej decyzji, z wyjątkiem przypadków, gdy decyzja jest niekorzystna dla organu ścigania, który się o nią ubiegał. Dodatkowo, organ wnioskujący o wydanie zezwolenia nie załącza wszystkich dostępnych materiałów, a jedynie te uzasadniające wniosek. Natomiast sąd wydający zgodę, w przypadku pozytywnego rozpatrzenia wniosku, nie musi go uzasadniać. To doprowadziło do konkluzji, że procedury wydawania zezwoleń istniejące w prawie polskim są niewystarczające do zapewnienia, że niejawnie środki nadzoru są stosowane wyłącznie w rzeczywiście uzasadnionych przypadkach.

Jako niespełniające standardów przewidywalności prawa, oceniono pozostawienie decyzji o wykorzystaniu informacji zebranych w trakcie niejawnych środków nadzoru w stosunku do informacji objętych tajemnicą zawodową (adwokacką), właściwemu funkcjonariuszowi Policji. Zauważono przy tym, że funkcjonariusz nie tylko ocenia, czy zebrane informacje są objęte tajemnicą komunikacji między obrońcą a jego klientem, lecz ma także możliwość ich przekazania sądowi, celem wykorzystania ich w postępowaniu.

¹ Wyrok ETPC z 28.05.2024 r., skargi nr 72038/17 i 25237/18.

Szczególną uwagę ETPC poświęcił obowiązkowi informacyjnemu i prawu do drogi sądowej. ETPC zauważył, że polskie przepisy regulujące niejawną nadzór stosowany na podstawie przepisów dotyczących poszczególnych służb nie przewidują żadnego mechanizmu powiadamiania o takim nadzorze, a dodatkowo w drodze dostępnych środków prawnych, wskazywanych przez polski rząd, nie można uzyskać takich informacji.

W zakresie retencji danych, ETPC odwołując się do swojego wcześniejszego orzecznictwa oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w tym przedmiocie², zauważył, że chociaż dostępowi służb państwowych do danych udostępnionych im przez dostawców usług ICT towarzyszy szereg zabezpieczeń chroniących przed możliwymi nadużyciami, w tym mechanizm kontroli sądowej, zabezpieczenia te są niewystarczające, aby zaradzić wskazanym powyżej niedociągnięciom w systemie retencji danych dotyczących komunikacji, a zatem nie mogą doprowadzić do zgodności przedmiotowego systemu z wymogami wynikającymi z art. 8 Konwencji.

ETPC zauważył, że dostęp organów publicznych do metadanych nie jest poprzedzony żadną formą kontroli sądowej, nie jest ograniczony do przypadków walki z poważną przestępczością ani ograniczony w czasie, a także może być stosowany zbiorczo, z wykorzystaniem system teleinformatycznego. Takie rozwiązania nie gwarantują skutecznego i niezależnego monitorowania służb państwowych prowadzących nadzór. W świetle wskazanych powyżej wad Trybunał uważa, że w obecnym kształcie kwestionowany mechanizm nadzoru stosowania środków kontroli operacyjnej nie jest w stanie zapewnić odpowiednich zabezpieczeń przed nadużyciami.

Ostatecznie ETPC stwierdził, że przepisy krajowe, zgodnie z którymi dostawcy usług ICT są zobowiązani do przechowywania danych dotyczących komunikacji w sposób ogólny i nieodróżniony do celów ewentualnego dostępu przez właściwe organy krajowe, są niewystarczające, aby ograniczyć ingerencję w korzystanie przez skarżących z ich prawa do poszanowania życia prywatnego do tego, co jest „niezbędne w demokratycznym społeczeństwie”. W związku z tym stwierdził, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji.

Należy przytoczyć także nowe, uzupełnione dane, wynikające z publicznie dostępnych źródeł, obrazujące skalę problemu, którego od dawna dotyczy korespondencja RPO

² Ibidem, pkt 248-251, 260.

z organami państwa, a także zastrzeżenia zgłaszane przez organizacje pozarządowe. Analiza informacji składanych przez Prokuratora Generalnego na podstawie art. 11 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.), wskazuje, że:

- w 2024 roku³ uprawnione organy skierowały wnioski wobec 5818 osób, przy czym sądy zarządziły kontrolę operacyjną wobec 5689 osób, a odmówiły wobec 26 osób, zaś prokurator nie wyraził zgody na kontrolę operacyjną w przypadku 95 osób;
- w 2023 r. uprawnione organy skierowały wnioski wobec 5973 osób, przy czym sądy zarządziły kontrolę operacyjną wobec 5835 osób, a odmówiły wobec 22 osób, zaś prokurator nie wyraził zgody na kontrolę operacyjną w przypadku 116 osób⁴;
- w 2022 r. uprawnione organy występowały o kontrolę operacyjną łącznie wobec 6381 osób. Sąd zarządził kontrolę i utrwalenie rozmów lub kontrolę operacyjną wobec 6214 osób. Sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalenia rozmów lub kontroli operacyjnej wobec 38 osób. Wnioski o kontrolę operacyjną nie uzyskały zgody prokuratora wobec 129 osób⁵;
- w 2021 r. skierowano wnioski o kontrolę operacyjną wobec 7071. Sąd zarządził kontrolę 6922 osób, a odmówił wobec 23 osób. Wnioski o kontrolę operacyjną nie uzyskały zgody prokuratora wobec 126⁶;
- w 2020 r. liczba osób objętych kontrolą wynosiła 6384 osób, ale uprawnione służby kierowały łącznie 6537 wniosków o objęcie danych osób kontrolą. Sąd odmówił zarządzenia kontroli wobec 35 osób. Wnioski o kontrolę operacyjną nie uzyskały zgody prokuratora wobec 118 osób⁷;

³ Dane pochodzą z informacji Prokuratora Generalnego z dnia 3 kwietnia 2025 r., druk sejmowy nr 1193; <https://orka.sejm.gov.pl/Druki10ka.nsf/0/D4F76522361A2504C1258C7500359F11/%24File/1193.pdf>.

⁴ Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 kwietnia 2024 r.; <https://orka.sejm.gov.pl/Druki10ka.nsf/0/7522A4519FE790ACC1258B01003A2A38/%24File/308.pdf>.

⁵ Dane zaprezentowane na sejmowej Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 2023 r.; <https://sejm.gov.pl/sejm9.nsf/biuletyn.xsp?documentId=B354C2219D74C576C1258A120042FF61>.

⁶ W 2021 r. nie podano informacji szczegółowych informacji dotyczących tego, jakie służby kierowały wnioski o kontrolę operacyjną podczas posiedzenia Komisji sejmowej, ale takie dane przedstawiono na posiedzeniu komisji senackiej. Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 września 2022 r.; <https://www.senat.gov.pl/prace/komisje-senackie/przebieg.9837.1.html>.

⁷ Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 września 2021 r.; <https://sejm.gov.pl/sejm9.nsf/biuletyn.xsp?sknrn=ASW-73>.

– w 2019 r. organy uprawnione skierowały wnioski wobec 5839 osób, z tym, że sąd zarządził kontrole i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną wobec 5711 osób. Sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej wobec 25 osób. W odniesieniu do 103 osób nie uzyskano zgody prokuratora i wnioski nie zostały sformułowane⁸;

– w 2018 r. uprawnione organy wystąpiły z wnioskiem o zastosowanie kontroli i utrwalania rozmów wobec 6088 osób. Sąd zarządził kontrolę wobec 5915 osób, a odmówił wobec 25 osób. Wnioski nie uzyskały zgody prokuratora wobec 148 osób⁹;

– w 2017 r. uprawnione organy wystąpiły z wnioskiem o zastosowanie kontroli i utrwalania rozmów wobec 6562 osób. Sąd zarządził kontrolę wobec 6402 osób, a odmówił wobec 14 osób. Wnioski nie uzyskały zgody prokuratora wobec 146 osób¹⁰.

Jak wynika natomiast ze zbiorczego sprawozdania przedstawianego przez Ministra Sprawiedliwości w 2024 r. na podstawie art. 175b § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.

– Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334 ze zm.) oraz art. 6a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1614), podmioty uprawnione (Policja, Krajowa Administracja Skaźbowa, Straż Graniczna, Inspektorat Wewnętrzny Służby Więziennej, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biura Antykorupcyjne, Wywiad Skarbowy, Komenda Główna Żandarmerii Wojskowej, Oddziały Żandarmerii Wojskowej oraz Służba Kontrwywiadu Wojskowego) przetworzyły łącznie 2 143 337 danych telekomunikacyjnych (2 069 901 danych telekomunikacyjnych oraz 20 501 danych internetowych)¹¹. W 2022 r. takich przetworzonych danych było łącznie 1 830 528 (1 787 885 danych telekomunikacyjnych oraz 20 360 danych internetowych)¹².

⁸ Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 29 września 2021 r.; <https://sejm.gov.pl/sejm9.nsf/biuletyn.xsp?sknr=ASW-73>.

⁹ Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji senackiej <https://www.senat.gov.pl/prace/komisje-senackie/przebieg,8319,1.html>.

¹⁰ Opracowano na podstawie informacji Prokuratora Generalnego zaprezentowanej na posiedzeniu Komisji senackiej <https://www.senat.gov.pl/prace/komisje-senackie/przebieg,8319,1.html>.

¹¹ Druk 1464, Sejm X kadencji. Przedstawiona przez Ministra Sprawiedliwości "Informacja na temat przetwarzania danych telekomunikacyjnych, pocztowych i internetowych oraz wyników przeprowadzonych kontroli w 2024 r.", <https://www.sejm.gov.pl/sejm10.nsf/druk.xsp?nr=1464>.

¹² Informacja na temat przetwarzania danych telekomunikacyjnych, pocztowych i internetowych oraz wyników przeprowadzonych kontroli w 2022 roku, <https://www.senat.gov.pl/prace/druki/record,12985.html>.

Analizując powyższe dane, nie sposób nie dostrzec, że liczba odmów zarządzenia kontroli ze strony sądów jest znikoma. Natomiast skala danych telekomunikacyjnych przetwarzanych przez uprawnione służby jest olbrzymia.

Problem retencji danych i szerzej inwigilacji obywateli przez służby jest od lat podnoszony przez RPO¹³. W ostatnim czasie, realizując konstytucyjne uprawnienia, RPO skierował do Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministra Koordynatora Służb Specjalnych wystąpienie¹⁴, w którym odwołując się do wyroku ETPC w sprawie *Pietrzak i Bychawska-Siniarska i inni przeciwko Polsce*,¹⁵ raportu NIK¹⁶ oraz raportu Komisji Senackiej w sprawie oprogramowania Pegasus¹⁷ przypominał o konieczności dokonania gruntownych zmian ustawowych dotyczących czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz pełnego wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt K 23/11.

RPO podkreślił, że należy:

- 1) w pełni wykonać wyrok TK z 30 lipca 2014 r. (K 23/11),
- 2) uregulować i ograniczyć możliwość pozaprocesowej i procesowej kontroli rozmów,
- 3) zapewnić realny sądowy i zewnętrzny nadzór nad działaniami służb,
- 4) wprowadzić skuteczne mechanizmy ochrony jednostki przed nadużyciami (np. zakaz inwigilacji osób chronionych tajemnicą zawodową),
- 5) umożliwić osobom inwigilowanym dostęp do informacji, wnioskowania o zniszczenie materiałów i składania zażaleń,
- 6) ograniczyć katalog przestępstw umożliwiających zastosowanie kontroli operacyjnej do najcięższych przypadków,

¹³ Zob. m.in. wystąpienie RPO do Prezesa RM z 13.01.2022 r., wystąpienie RPO do MSWiA z 6.01.2023 r. i 7.04.2023 r. znak VII.501.306.2021, wniosek do TK z 18.02.2016 r znak: II.519.109.2015, wniosek do TK z dnia 6.05.2016 r. znak: II.510.360.2016.

¹⁴ Zob. treść wystąpienia: https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2025-08/Do_MS_MSWiA_Koordinatora_sluzb_kontrola_operacyjna_zasady_7_08_2025.pdf.

¹⁵ Wyrok ETPC z 28.05.2024 r., skargi nr 72038/17 i 25237/18.

¹⁶ Raport NIK, Realizacja zadań związanych z koordynacją, nadzorem i kontrolą funkcjonowania służb specjalnych, <https://www.nik.gov.pl/aktualnosci/sluzby-specjalne-nadzor-kontrola.html>.

¹⁷ Raport końcowy z prac Komisji Nadzwyczajnej do spraw wyjaśnienia/ przypadków nielegalnej inwigilacji, ich wpływu na proces wyborczy w Rzeczypospolitej Polskiej oraz reformy służb specjalnych, Warszawa 2023;

https://www.senat.gov.pl/download/gfx/senat/pl/defaultaktualnosci/1924/15764/1/raport_koncowy_z_prac_komisji_nadzwyczajnej.pdf.

- 7) uregulować wykorzystanie technicznych środków inwigilacji (w tym pobierania danych historycznych),
- 8) zreformować zasady informowania Sejmu i opinii publicznej o działaniach operacyjnych,
- 9) wzmocnić standardy przechowywania, autentyczności i rozliczalności danych zebranych w wyniku inwigilacji.

Zmiany te powinny przywrócić zgodność systemu inwigilacji z Konstytucją oraz standardami prawa międzynarodowego, w szczególności art. 8 EKPC. Szczegółowe uwagi zostały przedstawione w załączniku do tego wystąpienia pt. „Wykonanie wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie *Pietrzak i Bychawska-Siniarska i inni przeciwko Polsce* (sprawa nr 72038/17 i 25237/18). Raport w przedmiocie koniecznych zmian w przepisach regulujących pozaprocesową oraz procesową kontrolę i utrwalanie rozmów”¹⁸.

Podsumowując, w ocenie RPO polskie przepisy nie spełniają standardów wypracowanych w orzecznictwie TK oraz orzecznictwie międzynarodowych trybunałów. Dotyczy to w szczególności problemu masowej, prewencyjnej i niezróżnicowanej retencji danych, której dotyczy niniejsza sprawa. RPO w kolejnych wystąpieniach kierowanych do władz publicznych wskazuje na pilną potrzebę zmiany tego stanu rzeczy. W ostatnim czasie RPO przedstawił także opinię *amicus curiae* w związku z zawisłą przed ETPC sprawą przeciwko Polsce dotyczącą stosowania niejawnej inwigilacji za pomocą oprogramowania *Pegasus*¹⁹. **W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich obywatele nie mogą liczyć na szybką zmianę przepisów prawa powszechnie obowiązującego w tym zakresie, a także na realizację swoich praw wynikających ze standardów ochrony praw człowieka, dlatego tak ważne i potrzebne jest rozstrzygnięcie sądu w przedmiotowej sprawie, które polegać będzie na zastosowaniu, wskazanych wyżej, konstytucyjnych,**

¹⁸ Zob. treść raportu: <https://bip.brpo.gov.pl/sites/default/files/2025-08/Za%C5%82%C4%85cznik%20Wykonanie%20wyroku%20Europejskiego%20Trybuna%C5%82u%20Praw%20Cz%C5%82owieka%20w%20sprawie%20Pietrzak%20i%20Bychawska-Siniarska%20i%20inni%20przeciwko%20Polsce.pdf>.

¹⁹ Sprawa Brejza i in. p. Polsce skarga nr 27830/23, <https://bip.brpo.gov.pl/pl/content/rpo-inwigilacja-pegasus-amicus-curiae-etpc>.

międzynarodowych i europejskich standardów prawnych w celu zapewnienia efektywnej ochrony praw stronie powodowej.

W odniesieniu do wniosku o skierowanie pytania prejudycjalnego, który nie został uwzględniony przez Sąd Okręgowy, a został ponowiony w apelacji Fundacji Panoptykon, Rzecznik podtrzymuje stanowisko wyrażone w piśmie procesowym z dnia 27 stycznia 2022 roku w sprawie o sygn. akt XXIV C 2032/20, wskazując, że odpowiedź na pytanie prejudycjalne byłaby przydatna dla uzyskania prawidłowej wykładni art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE, którego znaczenie w sprawie jest kluczowe z punktu widzenia zgodności spornych, krajowych regulacji z prawem UE.

Mając powyższe na względzie, Rzecznik Praw Obywatelskich, z uwagi na konieczność ochrony praw i wolności, wnosi jak we wstępie.

Marcin Wiącek
(-) podpis na oryginale

Załączniki: 3 odpisy pisma